

A S İ U A N

Kültür – Sanat Edebiyat

Ecrin Nur KUŞ
DENİZATIM

Zeynep Betül YILMAZ

ÇOCUK OLMAK İSTEYEN ÇOCUKLAR

Sizce her çocuk istediği bir çocukluk yaşıyor mu? Her çocuk eğlenebiliyor mu? Bence her çocuk istediği çocukluğu yaşayamıyor. Kimisi savaş ortamlarında bulunuyor, kimisi fakir olduğu için mendil satıyor. Peki eğitim hayatı nasıl bu çocukların? Onların da eğitim görmeye hakkı yok mu? Tabi ki de var. Mesela Suriyeli çocuklar savaşa maruz bırakılıyor. Her yer bombalanmış, ıssız ve doğa denilen bir şey yok. Okulları bombalıyorlar, çocukların eğitim görmesi engelleniyor. Saklanarak bir şeyler öğrenmek için gizlice okula gitmeye çalışıyorlar. Ama biz de ne yazık ki dersleri kaynatmaya çalışıyoruz. Fakat onların ayaklarında çorapları dahi yok, okul kıyafetlerinin altına bile pantolon giyiyorlar. Ayaklarında terlikle okula gitmek zorunda kalıyorlar. Hava şartları ne olursa olsun, bombalansalar bile hayat adına bir şeyler öğrenmek istiyorlar. Onlar da çocuk olmak istiyorlar. Tıpkı her çocuk gibi çocukluklarını yaşamak istiyorlar. Onlara çok üzülüyorum. O şartlar altındaki çocuklar hayatın en zor anını yaşadıkları için bir yetişkin gibi davranmak zorundalar. Çocukken bile o şartlara alışmaları gerekiyor. Keşke bu şartlar altında olmasalar. Hani Suriyeli insanlara herkes şu sözü söyler ya "Onlar da ülkesini savunsunlar biz savunduk şu an ülkemizde savaş yok." diyorlar. O zaman benim de onlara bir sözüm var. Birincisi onlar bizim kardeşlerimiz bu tavırda konuşmamalıyız ve ikincisi de onların kendilerini savunacak güçleri dahi yok. Çünkü zaten onları ülkelerinin başkanları bombalıyor, nasıl savunsunlar? Ne yapsınlar? Böyle düşünen insanlara çok yazık!!!

Aysima ÖNAL
YAKAMOZ

Mavi ve yeşilin buluştuğu yerde,
Bir yanımda deniz, bir yanımda orman,
Mutluluk ve huzur benimledir her an,
Çok çabuk geçer burada zaman.

Kumsalda yaparım bir kule,
Güneşlenirim şezlongta iyice,
Hayır denmez bir limonataya bence,
Çok eğlenirim ailemle birlikte.

Akşam turlarım sahili bisikletimle,
Teknelerde yanar fenerler her gece,
Ay ışığı ayrı bir renk katar geceye,
Dalga sesleri yankılanır sahilde.

Güzel anılar edindim ailemle,
Ekledim hatıra kutuma aldıklarımı ince ince,
Bir de mektup yazıp gönderdim,
Paylaştım duygularımı denizle.

Zehra Elif ERDOĞAN

GÜNEŞ VE BULUTLAR

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde günlerden bir gün güneş dünyayı biraz fazla ısıtmış. Bunu gören bulutlar hemen güneşin önüne geçerek güneşin ısısını biraz olsun azaltmaya çalışmışlar.

Bulutlar güneşe:

- Hey güneş! Ne yapıyorsun? Biraz daha ısırırsan dünyayı yakıp kavuracaksın. Demiş.

Güneş ise:

- Ben sadece ekinlerin bir an önce büyümesini istedim. Demiş masumca.

Bulutlar güneşe:

- Ekinlerin büyümesi sadece sana bağlı değil ki. Onların sana olan ihtiyacı kadar suya ve toprağa da ihtiyacı var. Ayrıca bunları dengeli ve yeterli bir şekilde almaları lazım.

Güneş biraz düşünmüş aslında bulutların dedikleri aklına yatmış ama bir de ekinlere sormak istemiş. Ekinlere seslenmiş güneş:

-Hey ekinler! Size verdiğim ısıdan ve ışıktan memnun değil misiniz? Ben sizin daha çabuk büyüebilmeniz için biraz daha ısı ve ışık vereyim demiştim. Ekinler güneşe:

-Sevgili güneş sen güzel düşünmüşsün, iyi düşünmüşsün ama her şeyin azı kadar fazlası da zararlıdır. Bize gereği kadar ısı ve ışık vermen yeterlidir. Demişler.

Güneş bulutlara ve ekinlere çok büyük hak vermiş. Bundan sonra Dünya'ya gereğince ısı ve ışık yayacağına söz vermiş.

Nur Mina TAŞTEMİR
RENKLER

Bak kırmızı şanslısın ne güzel bir rengin var,
Mavi sen çok şanslısın gökler, deniz seni anar.
Yeşil sen çok farklısın ağaç, orman, çiçekler,
Senin renginle güler, bize neşe verirler.
Pembe sen çok tatlısın, şekerler hep bu renkte,
Moru da unutmamalım pembeyle kardeş gibiler.
Siyah, beyaz zıt renkler birbirine çok yakışır,
Lacivertle birlikte herkesi hayran bırakır.
Ay çiçeğim sapsarı güneşe ondan sarı,
Eğer renkler olmasaydı gözleri onları arardı.

İzzet Yusuf YILMAZ

Hasan Tuna YAYLA
İÇ YAKAN SAVAŞLAR

Öğrenci olmak; sınırdan öğrenci olmak, savaşın ortasında öğrenci olmak çok zordur. Güle oynaya gidemezsin mesela okuluna veya okulda ders işlerken duyulan savaş sesleri moralini bozar. Okulunun bahçesine çıkamazsın, bomba sesleri, silah sesleri yaşam sevincini kaçıtır. Birden kaçmak istersin buradan, huzuru, rahatlığı ararsın ama şartlar gereği bunları yapmak çok zor olur. Petrol, altın, kömür uğruna düşülen bu durum gerçekten içler acısı bir hale gelmeye başlamıştır. Keşke bu savaşlar bitse de herkes huzur içinde yaşamına devam etse. Ama barış sağlansa bile bu savaşların yaralarının sarılması gerçekten çok uzun sürebilir. Çünkü bir bölgede her ülkeden askerler vardır. Tek temennimiz bu savaşların bir an önce bitmesi, çocukların ve ailelerinin huzura kavuşmasıdır.

Zehra Elif ERDOĞAN
SEVGİ EŞİTTİR HAYAT

Çocukları sevdiklerinde ve birini sevdiklerinde mutlu olurlar. Sevgi sadece insanlara mahsus bir şey değildir. Sevgi dünyadaki tüm varlıklarda vardır ve her canlı sevmeyi ister. İnsanlar birbirlerine sarılarak, öperek, güzel sözler söyleyerek sevgilerini dile getirir. İşte bu mutluluğun kaynağıdır ve hayat eğer sevgi varsa anlamlıdır.

İnsanın en saf hali olan çocuklar bunun en büyük örneğidir. Onlar sadece sevgiden ibarettir. Dilleri sevgidir, davranışları sevgidir. Sevgi çocuktur, ailedir, arkadaşır, kısacası sevgi insan hayattaki en büyük ihtiyacıdır.

Betül AYDOS
ŞEHİRLER MÜZESİ

O gün günlerden cumaydı. Fulya okuldan çıkmıştı. Kitapları çok ağırdı. Yavaş yavaş evlerine yürüyordu. Her gün okul çıkışı evlerine giderken mutlaka Şehirler Müzesi'ne bir göz atardı. O gün de aynısını yaptı. Camda bir slogan vardı. "Hadi Sen de Gel Mucizeleri Keşfet. İndirimi Kaçırma!" yazıyordu. Paraları olmadığı için Şehirler Müzesi'ne bir türlü giremiyordu. Ama içeri çok merak ediyordu. Sloganı gördükten sonra içinde bir kıpırtı oldu. Evleri müzenin bir arka sokağındaydı. Hemen annesine haber vermeliydi. Hızlı adımlarla evine geldi, zili çaldı. Annesi, her zamanki gibi gülümseyerek, tatlı bir yüzle kapıyı açmıştı. Fulya hemen annesinin boynuna atladı. Annesi şaşkındı. Fulya biraz soluklandı. Sonra hemen,

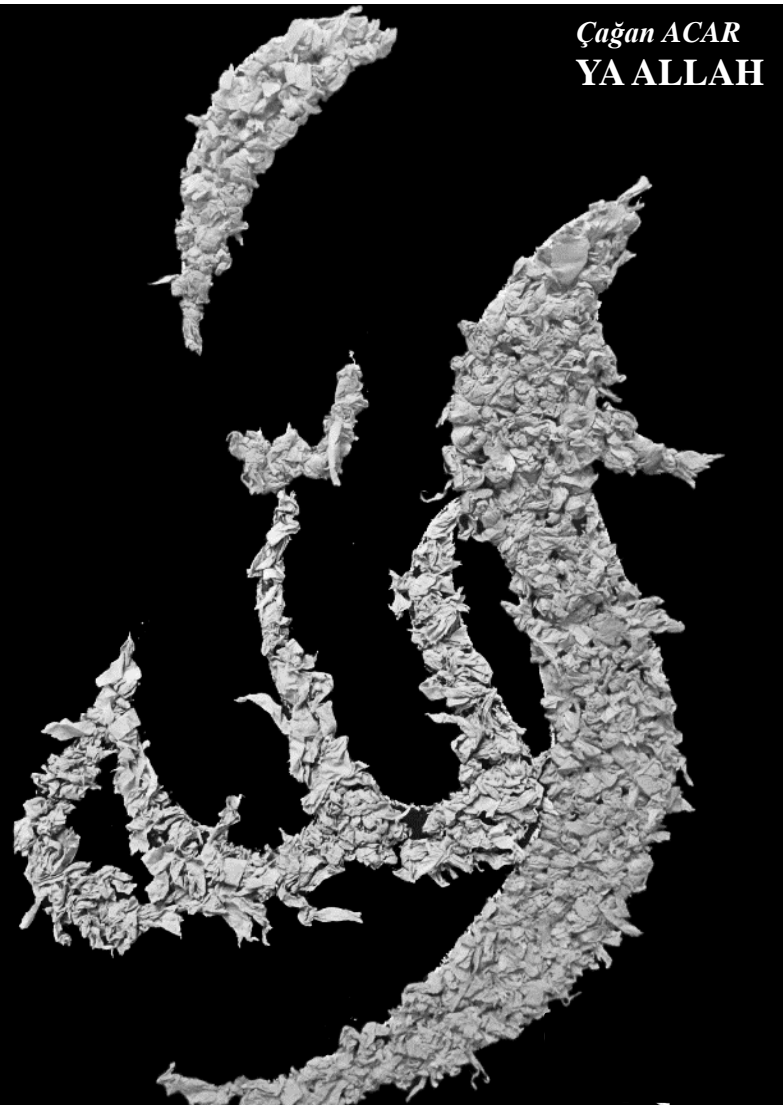
- Anne bugün Şehirler Müzesi'nin tanıtımına bakarken camda asılı bir safiş gördüm. İndirim yazıyordu, dedi. Annesi üzgündü. Nasıl kızımı oraya götürebilirdi? İndirim olsa bile çok pahalıydı.

Cumartesi günü Fulya arkadaşlarıyla birlikte bisiklet sürüyordu. Bisikleti de babası ölmeden iki gün önce almıştı. Babası madenciydi. O günden sonra bir daha geri gelmedi. Fulya bisikletle giderken Şehirler Müzesi'nin tanıtımının değiştiğini fark etti. Hemen bisikletinden indi. Tam tanıtımlara bakarken içeriden bir genç çıktı. 20-25 yaşlarında gözüküyordu. Fulya'ya, "Ne oldu? Prens neden girmiyorsun? İçerisi çok güzel." diyordu. Fulya şaşırılmıştı. Masumca ve sessizce paralarının olmadığını söyledi. Ama çok utanıyordu. Genç adam, 'Gel bakalım prenses seninle Şehirler Müzesi'ni gezelim.' diyordu. Fulya şaşkın ama sevinçliydi. Hemen şehirler müzesine girdiler. Burası bir harikaydı. Keşke annesi ve babası da yanında olsaydı. Şehirler müzesini hiç unutmuyacaktı. Annesine de çok heyecanlı bir şekilde anlattı. Genç adam ara sıra Fulyaları ziyaret ediyor, yardım yapıyordu. Fulya hep genç adama dua ediyordu. Genç adam çok mutluydu. Tabi ki Fulya da. Birbirlerini çok seviyorlardı. Genç adam iyiliğinin karşılığını küçük bir kızın duasıyla almıştı.

Öykü YILDIZ
FOTOĞRAF

Endişeli olduğum bir gün. Her zamanki gibi okula nasıl gidebileceğimi düşünüyordum. Tarlaya diye izin alıp okula gidiyor, okuldan gelince tarlanın işlerini bitiriyordum. Neyse ki bugün de okula gidebilmişim. Babam anlamamıştı. Çıkışta her zaman uğradığım Samet abiye uğradım. Samet ağabey bizim köyün en bilgini yani kitapçısıdır. Her zaman onun yanına gider kitap seçer, okur ve verirdim. Beni çok severdi tabi ben de onu. Birlikte sohbet eder, çok eğlenirdik. Otururken en yakın arkadaşım Ceylan geldi. Birlikte kitap beğendik bir gün sonra teslim edecektik. Artık tarlaya gittik. Akşam oluyordu, işlerimizi bitirip evlere dağıldık. Bir günü daha atlatmıştık. Yarın ise aynı şey olmuştu. Okula gittik. Dönüşte ise Samet abiye uğradık. Samet ağabey "Çocuklar yeni bir fotoğraf makinesi aldım, haydi gelin sizi çekeyim." dedi. Bizim köyün kurumuş otlaklarının içinde Ceylan ile beni çekti. Çok sevindik. Samet ağabey iki tane çekti birini ben birini Ceylan saklayacaktı. Eve geldim fotoğrafı babam gördü. Beni fotoğrafta forma ile görünce çok kızdı. Bana evden çıkmayı yasakladı. Tam bir yıl boyunca ne Ceylan'ı, ne Samet ağabeyi görmüştüm. Çok acı bir haber öğrendim. Samet ağabey trafik kazasında hayatını kaybetmiş, Ceylan ise amcasıyla şehre taşınmıştı. Artık bu köyde yalnız kalmıştım.

Çağan ACAR
YA ALLAH

Sultan PİRAN

SİZ YETER Kİ GÜLÜMSEYİN

Canım öğretmenim,
Ayakta durduğunuz zaman
Babama benzetirdim sizi.
Babamın elleri de büyüktür,
Aynı sizin elleriniz gibi.
Canım öğretmenim,
Sandalyeye oturduğunuzda,
Anneme benzer yüzünüz.
Başımız hep
İki elinizin arasında
Neden bu kadar
Düşünceli görünüyorsunuz?

Hasta iseniz doktor olurum.
Borçlu iseniz borç bulurum.
Ben sizi nasıl unutturum?
Siz yeter ki gülümseyin,
Ben de mutlu olurum.

Tuğçe DENİZ ORMANDA RESİM

Sıcak bir yaz günü, Nergis, her zamanki gibi çok sevinçliydi. Annesini öptü ve kahvaltıya oturdu. Kahvaltısını çok hızlı yapıyordu. Annesi “Kızım yavaş ye boğulacaksın.” dedi. Nergis, “Bugün Ceren ile birlikte ormana resim yapmaya gideceğiz acelem var.” dedi. Annesi “Dikkat edin!” dedi ve gülümsedi. Nergis, hızlıca giyinip Ceren ile buluşmaya gitti. Ceren, daha yeni kalkmıştı. Hemen hazırlandı ve yola çıktılar. İlk defa ormana gidiyorlardı. Çok mutlu ve heyecanlıydılar. Az gittiler uz gittiler sonunda dere kenarına gelip durdular. Burada resim yapmaya karar verdiler. Ne resmi yapacaklarını bulamadılar. Oradan bir ses geldi. Biri naif biri çok kaba bir sestti. Çalılıkların arkasına baktılar. Ne görsünler aslan ile menekşe konuşuyor. Gözlerine inanamadılar, çok şaşırılmışlardı. Ceren, “Hadi gidelim.” dedi. Nergis, başı salladı. Akşam tekrar buluşup gittiler ormana. Aslan ile menekşe konuşuyordu. Nergis, sessiz ol dedi. Ceren, aksi gibi yanlışlıkla bir dala bastı. Aslan bunu fark edince birden kükredi. Ceren, orada bayılmıştı. Nergis, ağlıyordu. Aslan Nergis’in yanına gitti. Nergis, donmuştu. Aslan, “Üzgünüm sizin bana zarar vereceğinizi düşündüm çok özür dilerim.” dedi. Nergis konuşamıyordu donmuştu. Ceren, uyanmaya başladı. Aslan özür diledi. Ceren ve Nergis normale dönmüşlerdi. Artık her öğleden sonra ormana gelip aslan ve menekşe ile oyun oynuyorlardı. Eğlenceli vakit geçiriyorlardı. Resimleri ise birlikte yapıyorlardı.

Reyyan KALAYCI

ANAHTAR

Sevgi tüm canlıların yaşam kaynağıdır. İnsanlar sevgisiz yaşayamaz. Sadece insanlar değil diğer canlılar da sevgisiz yaşayamaz. Sevgi insanın içini yumuşatır.

İçindeki ses bir insana öfkelenince “bağır” der ama sen sevgi ile davranırsan rahatlırsın. En azından aranızdaki bağ bozulmaz. Sevgi sizin dostlarınızı seçer. İnsan sevgi ile yaşamını sağlar ve güzel bir hayat kurar. Çevrenize bakınca ne kadar çok seveniniz olduğunu daha iyi anlayacaksınız. Nasıl iyi insanlar var ama farkında değilsiniz, ruhunuz bile duymuyor.

Sevgi kelimesini duydu mu herkesin içi açılır. Bu kelimeyi söylemek bile insanların gözlerinin parlaması için yeterlidir. Sevdiğiniz birine “Seni çok seviyorum” demek zor değildir bir deneyin bakalım aranızdaki buzlar nasıl da eriyor bu cümleyi kurduğunuzda. Sevgi deyince arkası gelir: Değer, önem, ilgi, arkadaşlık, dostluk ve dahası... Sevgi tüm kapıları açmakta gizli bir anahtardır. Sizler de kapıları açmak için bu anahtarı kullanmaktan çekinmeyin.

Betül YILMAZ

KARDEŞLERİMİZ

“Müminler birbirini sevmekte, birlerine acıtmakta vücut gibidirler. Vücudun her hangi bir üyesi rahatsız olursa diğer üyeleri de bu yüzden humma ve uykusuzluğa tutulur.” hadisini inceleyecek olursak sizce ne anlatılıyor olabilir? Bence bu hadiste Müminlerin kardeş olduğunu anlatıyor. Bizler Müslümanız ve biz Mümin isek sıkıntıda olan, yardıma ihtiyacı olan, acı çeken, zulüm gören, borcu olan ve her yönden sıkıntıda olan Mümin kardeşlerimize yardım etmemiz gerekmez mi? İşte bu hadiste bu anlatılıyor. Müminler kardeşlerdir. Birinin canı acırken, diğeri yan gelip yatamaz. Eğer gerçek bir Müslüman isek diğer kardeşlerimiz acı çektiğinde acısını hafifletmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Mesela Filistin’de, Suriye’de, Arakan’ da zulüm gören kardeşlerimize yardım etmeliyiz. Ben yanlarına gidip onlarla bir olup savaşılm demiyorum, sadece her hangi bir kurumdan onlara maddi yardımda bulunabiliriz. Dua ederek de manevi yardımda bulunabiliriz. Kısacası bir Mümin olarak biz, kardeşimizin canı acırken, yan gelip yatmamalıyız. Her türlü yardımda bulunmalıyız. Çünkü aynı durumda biz de olabiliriz.

Çocukları birbirinden ayırmayan,
Minik bebekleri ağlamaktan kurtaran,
Bize hep eğlence olan,
Oyuncaklardı oyuncaklar.

Çocukları heyecanla beklettiren,
Onları en çok sevindiren,
Hayal gücünü şekillerinden,
Oyuncaklardı oyuncaklar.

Şimdi her yerde telefon tablet,
Bunlar bize kurdu set,
Teknolojiye bağımlı olduk demek,
Sokaklara çocukların sıcaklığı gerek.

Bize çok yarar sağlar teknoloji,
Ama kullanmalıyız bilinçli,
Çocuklar aşırı kullandığından,
Kalmadı oyuncakların önemi.

Zeynep KAYMIŞ BİZİM YAŞAMIMIZ

Bizim yaşamımız hepsinden farklıydı. Biz elimizde olanla yetinen çocuklardık ve hiçbir zaman annemizin ve babamızın parası yok diye onlardan nefret etmedik. Annelerimizin ve babalarımızın parası yoktu ama biz ne istediysen yaptılar. Biz de onlar üzülmesin, onlar parasızlıktan utanmasınlar diye hayallerimizi açığa çıkarmadık ve onların gücünün yetemediği şeyleri onlardan istemedik. Biz bu hayata ayak uydurduk. Hiçbir zaman zenginlerin parasını kıskanmadık ve yaşadığımız yerde savaşlar var diye ülkemizden vazgeçmedik. Biz diğerleri gibi güzel, çok imkânlı okullarda okuyamadık. İsteddiğimiz de o değildi zaten. İstedğimiz tek bir şey vardı, tek bir şey... O da ailemizin mutluluğuydu. Bizler elimizde olanla mutlu olmayı öğrendik. Başkaları gibi açgözlü cimri değildik. Ne ailemizden daha güzel yaşam yeri ne de zenginlerden gördüklerimizi istedik. Biz hep mutlu olduk, bu kadar olumsuzluğa rağmen. Ve hiçbir zaman bu yaşam koşulları yüzünden ailemizden utanmadık.

Zişan Elif KARİK EN KIYMETLİ ŞEY

Sevgi dünya da en kıymetli, en önemli şeylerden biridir. Sevgi olmazsa insanlar birbirleriyle anlaşamaz böylelikle aralarında saygı da kalmaz. Sonuçta da hiç kimse birbiriyle geçinemez.

Her insanın sevgiye ihtiyacı vardır. Tabi ki insanlar kadar diğer canlıların da sevgiye ihtiyacı vardır. Hayvanlar, çiçekler, böcekler ve dahası... Mesela bir çiçeğin sadece güneş ve suyla büyüdüğü asla söylenemez. Bir çiçek sevillecek, öpülecek hatta onunla sohbet edilecektir. Hayvanlara bir kap su koymak onlara sevgimizin bir göstergesi olabilir ama onların da ayrı bir ilgiye ve şefkate ihtiyaçları vardır. Hayvan edinip onları besleyip sonra hevesimiz geçince sokağa bırakmak onlara yapılan büyük bir acımasızlıktır.

Dünyadaki her varlık her canlı sevmeye muhtaçtır ve sevgi her şeyin başıdır.

Zeynep KAYMIŞ BÜYÜK SIR

Oyuncakçı Kemal Bey sabah uykusunu hiç sevmezdi. Her zamanki gibi evinden çıktı. Evinin arka sokağındaki dükkânına gitti, ortalığı topladı bir çay söyledi. Çaycıya bozuk para vermek için çekmeceyi açtı. Orada duran tozlu defter dikkatini çekti. Eline aldı. Baktı baktı. Defter kimindi? Oraya nasıl girmişti?

Tam sayfalarını çevirecekken dükkâna aniden az ötedeki kahvenin çırağı alelacele girdi. Çok telaşlı görünüyordu. Kemal Bey hemen defteri açmadan geri çekmeceye koyup kapattı. "Ne oldu?" diye sordu Kemal Bey çırağa. Çıracık soluk soluğa "Kemal abi senin çıracık..." "EEEE?" diye devam etmesini istedi Kemal Bey "Senin çıracık..." çıracık hala soluk soluğa olanları anlatmaya çalışıyordu. "Söylesene artık, merak içinde bıraktın." diye bağırdı Kemal Bey.

Senin çırağa otobanda araba çarpmış. "Neee?" diye karşılık verdi Kemal Bey. Durumu nasıl? Yaşiyor değil mi? Nerde şimdi? Hastaneye götürdünüz mü? Kemal Bey ne yapacağını bilmez halde ardarda sorular soruyordu.

Çıracık "Kemal abi biraz sakin ol. Şimdi hastaneye götürdüler. İstersen gidelim?" diye sordu. "Hadi acele et gidelim. " deyip ikisi birlikte dükkândan çıkıp hastaneye doğru yol aldılar. Hastaneye geldiklerinde ameliyathanenin önünde doktorun çıkmasını beklediler. Kemal Bey üzgündü, kaç yıllık çırağıydı. Doktor ameliyathaneden çıkınca Kemal Bey hemen onu durdurdu "Durumu nasıl?" diye sordu. Doktor üzgün bir halde başını yere doğru eğdi. "Başınız sağ olsun, kurtaramadık." dedi. Kemal Bey neye uğradığını şaşırıldı. Bütün dünya başına yıkıldı o an. Çırağını kardeşi gibi sevmiş korumuştur. Ona çok ısınmıştı. Bundan sonra ne olacaktı? Kemal Bey bir sandalyeye oturup sakinleşmeyi bekledi. Günler geçti Kemal Bey üzüntüden çekmeceyi açıp deftere bakmamıştı. Bir akşam tam uyuyacakken aklına defter geldi. Hemen koşup defteri çekmeden alıp sayfalarını çevirdi. Her sayfa boştu. Biraz daha çevirdikten sonra dolu bir sayfaya rastladı. Kemal Bey hemen okumaya başladı. Okudukları karşısında şok olmuştu.

Çünkü yıllar önce kaybettiği kardeşinin o gün kazada ölen çıracık olduğunu öğrenmişti.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ali AKIN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hilal MERTOĞLU BAYIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hazel GÖKSU

GÖRSEL DANIŞMAN

Zeynep TAŞDEMİR

YAYIN KURULU

Eda ÇELİK

Meltem ÇATKIN

OKUL ADRES TELEFON

MURADIYE AKSOY İLKOKUL-ORTAOKULU

Cennet Cd. NO: 103 Çubuk/ANKARA

Tel: 0 312 837 71 22 Faks: 0 312 837 55 25